

som tidligere omtalt, ved særlige Lovbestemmelser hjemlet en endog forholdsvist kort Præskription. Hvad angaar Livrenter, som tegnes hos andre Forsikringsanstalter, vil i øvrigt Spørgsmaalet, om en legal Præskription her skal foreskrives, for saa vidt have mindre praktisk Betydning, som deres Forældelse kan ordnes — og ofte vil være ordnet — i Forsikringselskabets Vedtægter. Hvor en Fordring paa periodiske Ydelser — f. Eks. en Fordring paa Aftægt — er sikret ved Pant i fast Ejendom, vil ligeledes, for saa vidt det er dennes Værdi og ikke Debtors personlige Bederhæstighed, hvorpaa der i det givne Tilfælde maa stoles, den Omstændighed, at Præskriptionsloven er anvendelig paa Fordringen, blive af mindre Betydning, da Præskriptionen ikke rammer Pantretten.

Det kan vel i og for sig være et Spørgsmaal, om der er nogen Nødvendighed for at underdrage den sidst omhandlede Klasse af Fordringer fra den sædvanlige Frist af ti Aar. I mange Forhold, hvor saadanne Fordringer stiftes, vilde det vistnok staa som det naturligste, at Fordringen kom til at falde bort efter Forløbet af den samme Tid, som vilde have gældt, ifald Skyldneren i Stedet havde paataget sig, eller det var paalagt ham, at udrede en Sum Penge en Gang for alle, jfr. f. Eks. at nogen ved Forlig har paataget sig, eller det ved Dom er paalagt ham, at udrede en Erstatning i Form af et aarligt Beløb, eller at et Legat er blevet paalagt en Arving i Form af en aarlig Rente til Legataren. Ej heller vil vistnok en længere Frist end den sædvanlige findes særligt paafaldet, hvor Talen f. Eks. er om en Pension, som en hidtilværende Employé eller hans Efterladte mene, ifølge derom givet Tilfælde, at have Krav paa, være sig hos en Privatmand, en Stiftelse, et Selskab eller en Kommune. Da imidlertid muligvis Forhold kunne tænkes at forekomme, hvor en Fortællelse af den nugældende Frist vilde kunne vise sig mislig, er denne her bibeholdt i Lovforslaget, ligesom Tilfældet er i det norske Udkast.

I denne Sammenhæng er det maasse rigtigst for Tydelighedens Skyld at minde om, at Lovforslagets Forskriver, eller særligt de Bestemmelser deri, som hjemle Forældelse af Retten til en periodisk Ydelse, ikke ville kunne medføre, at et vedvarende Forhold, som efter Loven er Kilde til Forpligtelser, f. Eks. et bestaaende familieretligt Forhold, der begrunder Underholdspligt, fra et vist Tidspunkt skulde ophøre at afføde saadanne Forpligtelser. Der vil saaledes intet være til Hinder for, at det mere end tyve Aar efter, at saadant første Gang

kunne været sket, paalægges en Mand for Fremtiden at svare Underholdsbidrag til sin forladte Hustru. Som andre Forhold, hvor denne Bemærkning vil kunne finde Anvendelse, kan nævnes Naboforhold mellem faste Ejendomme og Forhold mellem Lods ejere, hvis Jord grænser til samme Blandsøb; ligeledes kontraktmæssige Interessentstabsforhold.

Det kan endnu bemærkes, at for saadanne Tilfældes Vedkommende, hvor der maatte være stillet Kaution for Opfyldelsen af en Forpligtelse af den omhandlede Art, f. Eks. for en Aftægt, ville Ordene under Nr. 2 rumme ikke blot Fordringen overfor Hovedmanden men ogsaa Kreditors Ret mod Kautionisten; at dette Tilfælde rummes under Reglen, har fundet særligt Udtryk i Slutningen af sidste Stykke af § 5, hvor Regel er givet om Udgangspunktet for Beregningen af de tyve Aar ved det omhandlede Slags Fordringer.

Til § 3.

Denne Paragraf fastsætter Omraadet for tre Aars Forældelsen.

Under Nr. 1 og 2 rummes de tidligere omtalte Grupper af kontraktmæssige Fordringer, som i fremmede kontinentale Lovgivninger findes undergivne kort Forældelse. Men Omraadet for den korte Forældelse er i Forslaget udstrakt en Del videre end Tilfældet er i nogen af disse Lovgivninger. Denne Bemærkning finder dog ikke Anvendelse paa Gruppen under Nr. 2, der, i væsentlig Overensstemmelse med tilsvarende fremmede Lovbestemmelser, omfatter Krav paa Renter og, i Almindelighed, paa Restancer af periodisk forfaldende Ydelser; derimod gælder Bemærkningen om Gruppen Nr. 1. Under denne Gruppe rummes alle Fordringer, uden nogen nærmere Distinktion, som stiftes paa Kontrakter om Salg eller anden Overdragelse af Løsøre, der ikke er afhændet som Tilbehør til fast Ejendom, om Brug af fast Ejendom eller Løsøre, om Udførelse af Arbejde eller Ydelse af personlig Virksomhed af hvilken som helst Art. Med Hensyn til Forstaaelsen af disse almindeligt holdte Angivelser skulle straks med det samme gøres et Par Bemærkninger.

Under "Løsøre" vil — idet intet Holdpunkt er givet for en snævrere Forstaaelse — være at forstaa alt, som ikke er eller i Lovgivningen behandles som fast Ejendom. Derunder vil saaledes navnlig ogsaa være indbefattet Gældsfordringer, Aktier, ligeledes Forlagsret, Patentrettigheder og lignende Rettigheder. — Under den sidste Klasse i Opregningen vil være indbefattet saavel